

JABLANA IN DINOZAVRI

Dinozavri so se pasli na travniku. Sredi travnika je rasla jablana. Imela je polno slastnih modrih jabolka.

Mimo jablane je prišel kraljevi dinozaver. Pod drevesom je našel štiri jabolka. Ni vedel, katero bi najprej pojedel. Ta čas, ko je premišljeval, je mimo prišel še vulkanski dinozaver. Tudi on je videl štiri jabolka na tleh. Dogovorila sta se, da bosta pojedla vsak dve jabolki.

Toda glej ga zlomka!

Kraljevi in vulkanski dinozaver sta se začudeno in hkrati prestrašeno pogledala. Ker je bil brahiozaver večji in močnejši od njiju, sta molče odšla vsak na svojo stran. Naenkrat sta zaslišala strašno rjojenje. Šla sta v smer tega zvoka. Zagledala sta brahiozavra, ki je padel in si poškodoval nogo. Sedaj je bil za kraljevega in vulkanskega dinozavra lahek plen. Napadla sta ga in pojedla.

Tako sta namesto jabolk dobila še boljši plen. Na koncu pa sta se še posladkala z modrimi jabolkami.

NAUK ZGODBE:

Če bi brahiozaver delil jabolka z kraljevim in vulkanskim dinozavrom, bi mu tudi onadva pomagala, ko se je poškodoval.

MAKS ŠTUMBERGER

Cirkulane 41
2282 Cirkulane

OŠ Cirkulane – Zavrč
EO Vrtec Cirkulane
Cirkulane 69
2282 Cirkulane
Mentorica: vzgojiteljica Lidija Tement
Email: ltement@gmail.com

KUŽA SREČKO V GOZDU

Nekoč je živel kuža Srečko. Zelo rad je zahajal v gozd. Nekega dne, ko se je sprehajal po gozdu je naenkrat završčalo. Kuža Srečko se je ustrašil in se je skrtil za drevo.

Zagledal je velikega medveda Marka, ki se je povzpел na drevo, da bi se posladkal s panjem. Kuža Srečko ga pri tem ni hotel motiti in je tiho sedel za drevesom, da ga medved še opazil ni. Nato se je po tihem odpravil naprej. Na poti je srečal volka in ga pozdravil. Volk Dlakec je bil zaposlen in je samo na kratko odzdravil in odhitel naprej. Potem je kuža Srečko prišel do jame, okoli katere je radovedno hodila lisica Zvitorepka. Ta je radovedno pozdravila kuža, vendar se ta ni ustavil in odšel dalje. Ko je že nekaj časa hodil, je postal zelo žejen. Prišel je do potočka in ga vprašal, če lahko pije vodo.

Potoček je odgovoril: »Seveda, samo prosim, da mi narediš uslugo.«

Kuža Srečko je privolil. Potoček ga je prosil, da mu kuža očisti strugo v katero se je nabralo listje, lubje in trava. Kuža je s tačkami začel kopati jarek in čistil naplavine. Ko je že bil utrujen od kopanja, je na jaso prišel jelen z velikim rogovjem.

»Jaz sem jelen Trdorogec, prišel sem pit vodo s potoka« je rekel.

Kuža Srečko mu je razložil, česa ga je potoček prosil. Jelen Trdorogec je sklenil, da tudi sam mora pomagati potočku, ker pije njegovo vodo. S svojimi rogovi je zaril v blato in očisti strugo potočka. Ko sta tako skupaj očistila potoček, je po njem stekla čista voda.

Potoček je bil hvaležen za pomoč in jima ponudil svojo vodo. Jelen Trdorogec in kuža Srečko sta se pa odžejala in zadovoljna odšla vsak na svojo stran proti domu.

VITO MAUČIČ

Cirkulane 28
2282 Cirkulane

OŠ Cirkulane – Zavrč
EO Vrtec Cirkulane
Cirkulane 69
2282 Cirkulane
Mentorica: vzgojiteljica Lidija Tement
Email: ltement@gmail.com

MALI ROGEC

Na veliki kmetiji z veliko živalmi se je prijazni kobili po imenu Lady skotil neverjetno ljubek žrebiček. Mama kobila se ga je zelo razveselila, nežno ga je poljubila ter umila.

Vsi so ga občudovali. Ampak ta žrebiček je bil prav poseben. Na čelu mu je namreč rasel prečudovit pisan rog, zato so ga poimenovali Rogec. Vest o prav posebnem žrebičku se je razširila naokrog. Vsi so ga želeli imeti za sebe, posebej pa še hudobnež po imenu Lopi. Ta je imel z žrebičkom prav posebne namene. Neke noči, ko so vsi na kmetiji sladko spali se je priplazil v hlev, ukradel žrebička in ga odpeljal. Žrebička se je hotel znebiti, rog pa prodati za veliko denarja. Mama Lady je bila zelo žalostna in zaskrbljena. Sklicala je sestanek vseh živali na kmetiji, ki so sklenile, da gredo poiskat malega Rogeca. Kuža Piko se je takoj javil, da bo s svojim ostrim vohom izsledil malega Rogeca. Njegovemu nosu so sledile vse živali s kmetije. Pot jih je vodila globoko v gozd, kjer je imel bivališče Lopi. Ko je Lopi opazil velik trop živali, se je prestrašil in zbežal vstran kolikor so ga nesle noge. Mama Lady je iz kletke rešila svojega žrebička, ki se je mame zelo razveselil.

Mami Lady je od veselja, da spet vidi svojega mladička začel na čelu poganjati rog. Vsi skupaj so se vrnili na kmetijo. Poklicali so tudi policiste, ki so Lopija ujeli in ga strpali v zapor.

NIKITA POTOČNIK

Gruškovec 65
2282 Cirkulane
Email: renata.tetickovic@gmail.com

OŠ Cirkulane – Zavrč
EO Vrtec Cirkulane
Cirkulane 69
2282 Cirkulane
Mentorica: vzgojiteljica Lidija Tement
Email: ltement@gmail.com

PRVIČ NA KONJU

Jaz pa grem na zeleno trav'co, trgat rož'ce za mojo mam'co, trgat rožce za mojo mam'co,... Glej eno, pa še eno, pa še samo eno,...Joj, pa tam je še ena lepa rumena, zraven pa modra, in še ena, in še ena,... Nenadoma se Ines zbudi iz sanj v svoji postelji. Pogleda skozi okno in vidi, da je že jutro. Razmišlja naprej, danes je nedelja, ja končno nedelja!

Tako dolgo sem čakala na nedeljo, ker nedelja je res poseben dan. Danes bo en res zelo poseben dan. Odhiti iz postelje v kopalnico, si umije zobe, pogleda se v ogledalo. Glavnika pa danes ne rabim, saj ne bo nihče opazil, saj je nedelja. Nasmehne se sama sebi, poišče si oblačila in odhiti na zajtrk. V kuhinji jo čaka mamica, ki ji postreže kruh z maslom in medom. »Mami kdaj bomo danes šli jahat konja?«

Mamica ji odgovori: »Popoldan, po kosilu.«

Ines se s svojim bratom odpravi v dnevno sobo gledat risanke. Ker nedelja je poseben dan in samo v nedeljo se lahko gledajo risanke neomejeno. Čez nekaj časa se konča prva risanka. Ines odhiti v kuhinjo vprašat, če je že kosilo. Mamica odgovori, da še ima veliko časa do kosila. Čez nekaj časa, ko so minile že tri risanke Ines spet odhiti v kuhinjo vprašat ali bo že kosilo. Mamica, skoraj že malo huda, odgovori, da bo že povedala kdaj bo kosilo, tako kot zmeraj. Čas gre zelo počasi, risanke pa danes sploh niso tako zanimive. Ko je minila že cela večnost, mamica pokliče družino h kosilu.

Ko pospravijo krožnike z mize, se spet oglasi Ines. »Kdaj gremo?«

Mamica ji odgovori, da mora še pomiti posodo.

Ko mama pomije posodo, Ines spet vpraša: »Kdaj gremo?«

Mamica ji odvrne, da naj se preobleče in obuje škornje potem pa bomo šli. Vožnja z avtomobilom se je vlekla kot, da bi se peljali na drugi konec sveta. Ines se je zelo veselila, da bo končno lahko jahala konja. In to pravega velikega konja. Čeprav Ines živi na kmetiji, konjev nimajo. Že zelo dolgo si je želela, da bi lahko jahala konja in danes se ji bo ta želja uresničila. Ko so prispeli na kmetijo, sta Niko in Ines takoj opazila pašnik, na katerem sta se pasla dva konja. Eden je bil popolnoma črne barve drugi pa sivi. Gospodar kmetije jim pove, da je konja pred ježo potrebno pripraviti. Skupaj so odšli k pašniku in s koruzo v rokah je gospodar priklical konja, da sta se mu približala. Povedal je, da je črni konj še premlad, da bi ga lahko jezdili. Zapregel je sivo kobilu in povedal, da ji je ime Arabela. Odgnal jo je proti hlevu, kjer jo je privezal k nekakšni ograji. Arabelo je najprej lepo pokrtačil in nanjo položil podlogo za sedlo. Nato je namestil sedlo in ga dobro zapel. Vse je bilo pripravljeno.

»Kateri bo prvi?« je vprašal in pogledal na otroka.

Eden čez drugega sta vzklikala: »jaz, jaz, jaz...«

Mamica je odločila, da prva poskusi Ines. Dvignili so jo na konja. Ines je bila zelo vesela, a že v naslednjem trenutku jo je postalo strah. Joj, kako velik je bil konj. Veliko večji, kot njeni plišasti konjički. Mamica je opazila, da jo je postalo strah. Predlagala ji je, da naj Niko prvi poskusi jahati, ker je že starejši in močnejši. Ines se je strinjala in odstopila mesto svojemu bratu. Niko je sam splezal v sedlo, zataknil nogi ob straneh in se močno prijel. Gospodar je konja vodil po travnati cesti. Niko je užival v ježi. Bilo je nenavadno sedeti tako visoko. Ko so se vrnili pred hlev, je bila na vrsti Ines. Sedaj je ni bilo nič več strah. Ker je bil njen bratec tako pogumen, bo tudi ona zmogla. Posedli so jo na kobilu. Močno se je prijela in sprehod v sedlu se je lahko začel. Ines je zelo uživala. Gospodar je moral narediti z njima dva kroga, tri kroge, štiri kroge okrog kmetije. Ker se je že bližala ura odhoda, se je bilo treba od Arabele posloviti. Skupaj so ji sneli sedlo, jo pokrtačili in jo pospremili do pašnika. Vožnja do doma je hitro minila. Po večerji pa umivat in spat. Ko se je Ines pokrila z odjejo, je še vedno razmišljala kako poseben dan je bil. Kdaj bo spet lahko jahala konja? Naslednjič pa bo že sama splezala v sedlo. Brez pomoči. No mogoče pa bo potrebovala čisto malo pomoči.

In kar naenkrat se ji je zazdelo, da vidi rožico. In še eno rožico, pa tam je še ena rumena, ena modra, rdeča... Ines se je pogreznila v globok spanec. Sanjala je kako nabira šopek rož na travniku, kjer se paseta črni in sivi konjiček.

INES ZAMUDA

Gradišča 116b
2282 Cirkulane
Email: kmetija.arnecic@gmail.com

OŠ Cirkulane – Zavrč
EO Vrtec Cirkulane
Cirkulane 69
2282 Cirkulane
Mentorica: vzgojiteljica Lidija Tement
Email: ltement@gmail.com

DEŽELA ZVONČKOV

Bil je lep sončen pomladni dan. Babica Ana je predlagala, da gremo nabirat zvončke. Na pot smo se odpravili jaz, babi Ana, sestrična Julija in bratranec Vito. Del poti smo se peljali z avtom, preostali del pa prehodili peš. Pot nas je vodila ob velikem potoku. Preplezati smo mogli podrto drevo, ki je zapirala pot. Kmalu za tem smo zagledali čudovito gozdno jaso. Na njej je raslo veliko majhnih in veliko, veliko velikih zvončkov. Vse je bilo belo. Med njimi je tekel potoček z malim slapom. Zelo lepo je bilo to videti. Vsi smo se strinjali, da to deželo poimenujemo DEŽELA ZVONČKOV. Nekaj šopkov smo nabrali za naši mamic. Na poti domov je Vito padel v potoček. Zmočil si je hlače.

Ko smo se vračali domov, je babi Ana povedala, da vsi zvončki grejo zvečer spat. Počakajo, da pride na nebo luna in zvezde. Pred spanje še zacingljajo uspavanko vsem gozdnim živalim in cvetlicam. Čudovite melodije ustvarijo spančke zaspančke, za lepše sanje. Tudi moj spanček zaspanček je tisto večer privlekel na plano čudovite sanje. Vas zanima kakšne? Sneg je že skoraj skopnel. Iz majhne čebulice se je prebudil zvonček. Bil je osamljen in prestrašen.

»Le kje sem?« se je spraševal.

Majhna miška, ki je pritekla mimo, ga je potolažila: » V deželi zvončkov vendar.«

»V deželi zvončkov?!« je prestrašeno ponavljal zvonček.

»Kje so pa moji prijatelji?« je radovedno nadaljeval.

»Nimam pojma!« mu je odvrnila miška in urno zbežala.

»Le kje se potikajo moji prijatelji?!« je stokal in stokal zvonček.

Bil je tako glasen, da je iz zimskega počitka prebudil zaspanega medveda.

»Kdo moti moj zimski počitek?« je iz brloga prigodrnjal medved.

»Jaz sem majhen zvonček. Ne vem ali sem zamenjal letne čase ali pa so me prijatelji zapustili in izbrali novo gozdno jaso. Če sem se prebudi prezgodaj, bom pomrznil.« Zvonček je povsili zaskrbljeno glavico.

Medved je bil še preveč utrujen, da bi razmišljal in klepetal z majhnim zvončkom. V drevesnih krošnjah je zašumelo in priskakljala je radovedna ptička. Zvonček se je razveselil ptičke, saj je vedel, da pozna odgovor na njegovo vprašanje.

»Hej, stoj!« zakliče zvonček.

»Kaj se je zgodilo?« je radovedno vprašala ptička.

»Ti, ki si preletela že pol sveta, zagotovo veš kateri letni čas je sedaj?«

»Seveda vem,« je odločno odvrnila.

Zvonček je nestrpno nadaljeval: »In ... Je že pomlad?«

»Je, je ... Zakaj vprašaš?«

»Osamljen in prestrašen sem, le kje se potikajo moji prijatelji? Si jih kje videla? So me zapustili?«

»Ne skrbi, ti samo glasno pozvoni in prebudil boš zvončke, ki še trdno spijo.«

»Hvala prijazna ptička«. Zvonček je nemudoma začel zvoniti, saj je komaj čakal svoje prijatelje.

»Cin, cin, cin, cin, zaspance budim.«

Prijetna melodija zvončka je prebudila vse spomladanske cvetlice in živali iz zimskega počitka. Zvonček je bil zelo vesel, saj je vedel, da bo dežela zvončkov kmalu razveseljevala radovedne otroke.

Spomladi, ko sonce zahaja, se na gozdni jasi zasliši cin, cin, trara, lala... To je pesem spomladanskih cvetlic, ki v rahlem vetru ustvarjajo melodijo in igrajo uspavanko gozdnim živalim za lepši spanček zaspanček.

Upam, da je tudi tebe obiskal zaspanček, ki ti bo pričaral sanje o tvoji deželi zvončkov.

Cin, cin, din, din že spim...

TEO ČRNIVEC

Cirkulane 14a

2282 Cirkulane

Email: janja.solina@gmail.com

OŠ Cirkulane – Zavrč

EO Vrtec Cirkulane

Cirkulane 69

2282 Cirkulane

Mentorica: vzgojiteljica Lidija Tement

Email: ltement@gmail.com

GASILCI

Kadar kdor koli potrebuje pomoč in je v stiski, pokličemo gasilce na pomoč, ki so vedno prvi in takoj pripravljeni pomagati. Pokličemo jih na številko 112 in povemo le, kdo kliče, kaj se je zgodilo, kje se je zgodilo in še kak drug podatek, če ga potrebujejo.

V gasilskem domu zatuli sirena in že gasilci na kup hitijo in takoj pripravljeni, z vso opremo, na pomoč odhitijo.

Vsem pomagajo pri vsem, kar je potrebno. V kakršni koli nesreči ali nevarnosti, storijo vse, kar je v njihovi moči, da rešujejo in zaščitijo ljudi in njihovo premoženje. Ko opravijo svoje delo, pospravijo opremo in že so pripravljeni na nov klic NA POMOČ !

Tako se je zgodilo tudi nam, da smo potrebovali pomoč gasilcev. Nekega dne, je sosedov pes Lord pobegnil iz boksa, ker je sosed pozabil zapreti vrata na boks. Lord se je nekaj časa potepal naokrog, potem pa je zagledal našo muco Mico, ki se ga je zelo bala. Ker on ni maral mačk, se je seveda takoj zapodil za njo. Naši mucji je uspelo pobegniti, a le na najbližjo smreko. Sosed je potem zaprl Lorda nazaj v boks, mi pa smo poskušali našo muco Mico spraviti z smreke. Muca je bila zelo prestrašena in nikakor ni hotela dol z smreke. Ker pa je bila smreka zelo velika in visoka, tudi mi nismo mogli do naše Mice, saj nismo imeli tako velike lestve, da bi šli sami do naše muce. Dolgo smo jo klicali in vabili, da bi vendarle upala

dol z smreke, a ona je le glasno mijavkala. Ugotovili smo, da sama ne bo upala dol in da ji bomo nekako morali pomagati mi. A kako, smo se spraševali? Potem je prišel na obisk stric Milan in ko je slišal in videl, kaj se je zgodilo naši mucici Mici. Tudi on je začel razmišljati in čez čas je rekel, pa pokličimo gasilce, ker oni sigurno imajo tako veliko lestev in bodo šli po mucico na smreko. Najprej smo se spraševali, če bodo gasilci sploh hoteli reševati našo mucico in ker nismo imeli druge rešitve, smo res poklicali gasilce na številko 112. Povedali smo, kaj se je zgodilo in gasilci so rekli, da naj povemo le kam naj pridejo in bodo z veseljem prišli pomagat rešiti našo mucico z smreke. Ni trajalo dolgo in že smo zagledali velik rdeč gasilski avto. Gasilci so si najprej pogledali teren, potem vzeli svojo lestev, jo raztegnili po smreki do naše mucice Mice. In že je šel en gasilec, po lestvi do naše mucice in jo prinesel dol. Bili smo zelo veseli in vsi smo crkljali našo mucico Mico, kar ji je zelo ugajalo.

Gasilci so potem zložili lestev in jo pospravili, mi pa smo se jim večkrat lepo zahvalili. Rekli so, da je njihova naloga pomagati vsakomur, ki potrebuje njihovo pomoč, če tudi je to, le prestrašena muca na vrhu smreke. Slišali smo še le njihov gasilski pozdrav, NA POMOČ in že so se odpeljali v svoj gasilski dom.

Mi pa smo bili presrečni, da je bila rešena naša muca Mica, pa še gasilce smo videli v akciji!

ALEKSANDER EMERŠIČ

Veliki vrh 50

2282 Cirkulane

Email: franc.e@amis.net

OŠ Cirkulane – Zavrč

EO Vrtec Cirkulane

Cirkulane 69

2282 Cirkulane

Mentorica: vzgojiteljica Lidija Tement

Email: ltement@gmail.com

ZAJČEK PREMAGA STRAH

Nekoč je živel majhen zajček, ki se je zelo bal lisice. Vedno, ko jo je zagledal, je zbežal v svoj dom. Mamica zajklja ga je objela in potolažila. Ata zajec mu je dal najljubšo hrano in zajčka ni bilo nič več strah. Tako se je zgodilo vedno, ko je zajček srečal lisico. Mama zajklja ga je vedno objela, ata zajec pa ga je vedno nagradil z najljubšo hrano.

Nekega dne, ko je spet srečal lisico, se je spomnil na starša in premagal strah. Pritekel je domov in ves ponosen povedal, da se ne boji več lisice. Tedaj sta zajčja starša ugotovila, da je njun zajček postal velik zajec.

MATIC OBRAN

Medribnik 21a

2282 Cirkulane

OŠ Cirkulane – Zavrč

EO Vrtec Cirkulane

Cirkulane 69

2282 Cirkulan

Mentorica: vzgojiteljica Lidija Tement
Email: ltement@gmail.com

STARKA IN MOŽ

Na lepem hribčku je stala majhna hiška. V kateri je živel starka in njen prijazen mož, ki je v resnici bil hudič, kateri se je ponoči spremeni. Njegov urok je lahko premagal le prah rumene gozdne rože.

Podnevi sta vse počela skupaj. Ponoči pa je mogla biti sužnja. Nekega dne je šla v gozd po drva, bližala se je zima. Njen mož je odšel v mesto po opravkih. Starka nabira drva in nesluteča zagleda rumeno gozdno rožo. Spomnila se je uroka in rože z katero lahko reši svojega moža. Pride domov, počaka moža, kateri ji je povedal kaj je počel v mestu. In prišla je noč, tako kot vsako večer se je spremenil.

Vendar starka vzame rožo in vanj upihne cvetni prah in urok je bil preklican. In tako sta srečno živela do konca svojih dni.

Pravljice je konec in počil je lonec.

PATRIK JURGEC

Gradišča 20
2282 Cirkulane
Email: lo.cin@hotmail.co

OŠ Cirkulane – Zavrč
EO Vrtec Cirkulane
Cirkulane 69
2282 Cirkulane
Mentorica: vzgojiteljica Lidija Tement
Email: ltement@gmail.com

ZAKAJ IMAJO JEŽKI BODICE

Nekoč, v davnih časih je živel ježek z imenom Tečko. V tistih časih so ježki imeli namesto bodic po sebi topel, mehek kožušček. Ježek Tečko je bil seveda na njega zelo ponosen in na vsakem koraku se je z njim šopiril. Imena pa ni dobil zastonj takega. Dobil ga je zaradi laži, ošabnosti in zahrbtnosti.

Nekega dne sreča na svoji poti staro gospo, ki je v obeh rokah nosila polno slastnih hrušk in jabolk. Tečku so se pocedile sline. Takoj je ponudil starki pomoč, vendar pod pogojem, da mu v zameno starka odstopi dve hruški in eno jabolko. Starka pritrди, vendar ježek v glavi že kuje hudoben načrt, kako si bo polastil vso starkino slastno sadje. Tudi starka ni od muh, ker ga je seveda poznala. Zabusila mu je, če jo slučajno okrade, bo kaznovan za tisto, kar ima najrajši na svetu in na kar je najbolj ponosen. Ježek se ni dosti zmenil za njene besede in pospremil starko do njenega doma. Ko prispeta, mu ženica ponudi, kar je zahteval. Toda Tečko v svoji požrešnosti in preračunljivosti pograbi vso sadje in oddirja v svoj brlog. Tam v svojem smehu čisto pozabi na starkine besede o kazni. In glej ga zlomka, nenadoma začne Tečka zbadati in srbeti po vsem njegovem telesu. V tem trenutku mu začnejo rasti strašne in

ostre bodice. Tečko se spomni na starkine besede in v prestrašenosti in joku steče do nje. Češ naj mu oprost, morda mu zraste nazaj stari topel kožuh. Toda starke ježek Tečko nikoli več ne najde. Od takrat nimajo ježki več na sebi toplega kožuščka, ampak grde, ostre bodice.

MAJA KOZEL

Gradišča 121
2282 Cirkulane
Email: kozel.miran@siol.net

OŠ Cirkulane – Zavrč
EO Vrtec Cirkulane
Cirkulane 69
2282 Cirkulane
Mentorica: vzgojiteljica Lidija Tement
Email: ltement@gmail.com

LISIČKA PEPA IN NOV AVTOMOBIL

»Juhuhu! Imam nov avtomobil!«, je veselo vzklikala lisička Pepa.
»Juhuhu! Danes sem ga kupila in ga moram preizkusiti.«
Ob vsem tem hrupu in vzklikanju se mimo pripelje Avtošola Medved. V avtomobilu sedi medved Janez in opazuje lisičko Pepo.
Pa ji pravi: »Čestitam za nov avtomobil.«
»Hvala, zdaj pa ga grem preizkusit in grem na prvo vožnjo!« odvrne lisička Pepa.
Medved Janez je začuden in lisičko Pepo vpraša: »Pa veš voziti avtomobil?«
»Ne, ne znam! Mislim, da ni težko!« odvrne lisička Pepa.
»Lahko te naučim, če želiš,« ji odgovori medved Janez.
Lisička Pepa pa trmasto odvrne: »Ni treba! «
Medved Janez jo začudeno pogleda in samo reče: »Če me boš potrebovala, bom v krčmi,« in že oddrvi naprej.
Lisička Pepa se usede v nov avtomobil, pregleduje menjalnik, volan, stopalke in vse drugo. Vžge avtomobil, nato ugotovi, da mora menjalnik prestaviti skrajno lepo proti volanu, da avtomobil spelje. Stisne na prvo stopalko pri desni nogi in avto se že premika naprej. Lisička Pepa vse bolj in bolj hitro drvi po cesti.
Nov avtomobil se pelje vse bolj hitro in lisičko Pepo postane strah: »Kako naj ustavim avtomobil! Joj, vse bolj hitro pelje! Joj, kaj naj!«
Avtomobil za las zgreši smreko ob cesti, nato se zapelje mimo ograje, lisička ga ne more ustaviti, z zadnjim delom avtomobila potegne po ograji in na avtu nastanejo odrgnine. Lisičko Pepo je vse bolj in bolj strah, ravno se pelje proti krčmi, kjer jo zagleda medved Janez in takoj ugotovi, kaj se dogaja.
Zakliče ji: »Stisni drugo, sredinsko stopalko pri nogah!« lisička Pepa ga sliši in takoj uboga.
Nov, a poškodovan avtomobil se takoj ustavi. Iz njega izstopi prestrašena lisička Pepa. In tudi žalostna, ker ima poškodovan avtomobil.
Iz krčme pridrvi zajček Popravljalec, pogleda avtomobil in pravi lisički Pepi: »Kaj praviš? Jaz bom tvoj avtomobil popravil, ta čas pa bo medved Janez tebe naučil voziti.«
Vsi so se takoj strinjali. Medtem ko sta se učila voziti z medvedom Janezom, je zajček Popravljalec popravil avtomobil, da je bil spet kot nov.
Lisička Pepa pa se je naučila, da ni dobro biti trmast in da treba tudi druge poslušati in

sodelovati. Še dolgo potem se je vozila s svojim avtomobilom in skrbno pazila nanj.

BEZJAK EMANUEL
ŠOŠTARIĆ TAMARA,
PARADIŽ 41,
2282 CIRKULANE
Email: tamara.sostaric@gmail.com

OŠ Cirkulane – Zavrč
EO Vrtec Cirkulane
Cirkulane 69
2282 Cirkulane
Mentorica:vzgojiteljica Lidija Tement
Email: ltement@gmail.com

PRAVLJICA O SAMOROGU

Nekoč je živel majhen samorog Lunko. Lunko je bil črne barve, imel je črna krila in črn rog. Edino oči je imel bleščeče zelene.

Lunko je bil zelo priden. Rad je pomagal drugim živalim. Enkrat je rešil sivega zajčka iz pasti, drugič je opozoril ostale samorože na lovce in tretjič mali mucki pomagal z drevesa.

S svojo čredo je bil zelo srečen, ampak je želel videti ves širni svet. In tako se je odpravil na pot. Na poti je srečal mlado samoroginjo in jo je rešil pred lovci. Imela je kodrasto zeleno grivo in rep, bila je vijolične barve. Ime ji je bilo Lunka. Lunka je bila brez črede ter jo je Lunko povabil domov k svoji čredi.

Doma sta se poročila in imela dva otroka ter živela skupaj srečno do konca življenja.

LUCIJA ŽURAN
Gradišča 143
2282 Cirkulane

OŠ Cirkulane – Zavrč
EO Vrtec Cirkulane
Cirkulane 69
2282 Cirkulane
Mentorica:vzgojiteljica Lidija Tement
Email: ltement@gmail.com

SRNICA BUČKA

Nekoč je živela srnica Bučka. Mamica in očka sta ji dala ime Bučka zato, ker je moralo biti vedno kakor je ona želela.

Nekega dne, ko so se pasli na travniku, se je Bučka izgubila. Izgubila pa se je seveda zato, ker je bila radovedna in je tekla za malim pisanim metuljem.

Bučka je klica mamico in očka, vendar je nista slišala, ker je odšla zelo, zelo daleč od travnika, kjer so se pasli. Bučko je bilo zelo strah in takrat je mimo nje pridrvel zajček Vseved.

Bučka ga jevprašala: "Zajček Vseved mi lahko pomagaš poiskati mamico in očka?"

"Seveda," je rekel zajček.

Bila sta na veliko travnikih, ampak staršev od Bučke nista našla. Delala se je že noč, ko sta se Bučka in zajček Vseved približala gozdu.

Takrat sta zaslišala glasove: "Moja Bučka, kje si !"

Bučka je spoznala glas svoje mamice.

Bučka je poklicala: "Mamica tukaj sem!"

In od zdaj naprej je Bučka vedno povedala mamici in očku, ko je kam odšla.

LANA KRISTOVIČ

SONJA VIDOVIČ

Pohorje

2282 Cirkulane

OŠ Cirkulane – Zavrč

EO Vrtec Cirkulane

Cirkulane 69

2282 Cirkulane

Mentorica: vzgojiteljica Lidija Tement

Email: ltement@gmail.com

POČITNICE PRI BABICI MAJDI

Najprej se vam naj predstavim, sem Nina in hodim v drugi razred osnovne šole. Doma sem na lepem Haloškem hribčku, ki se imenuje Medribnik. Hrib ali breg meji med vasmi Paradiž in Meje. Zato rečem, da sem doma pod Paradižem in pod Mejo, ki meji s sosednjo državo Hrvaško. Pa dovolj kje sem doma, naj vam opišem moje počitnikovanje.

Vsako leto se bolj veselim, da grem k babici Majdi na počitnice. Zakaj? Zato, ker takrat pride tudi moj bratranec Val in skupaj počneva veliko norčij. Babica Majda pa nima samo dva vnuka, ima jih kar pet. Njeni vnuki so jaz Nina, kot najstarejša, potem bratranec Val, sledi sestrična Lara, moja sestra Kaja in najmanjši vnuk bratranec Aljaž. Dve leti sva z Valom počitnice že preživela skupaj. Letos pa se nama je pridružila še sestrična Lara, ki je tam doma, zraven babice. Ona jo vsak dan vidi, midva z Valom pa samo ob vikendih ali ob praznikih, ali ob feštah. Babica Majda ne živi sama ima tudi dedeka Franca, ki jo pelje kamor ona želi. Pelje jo k meni na obis ali k Valu ali v trgovino ali k prababici Tereziji ali pa ... Toliko o babici in dedeku. Z Valom se rada igrava skrivalnic in to je kot nalašč babičino stanovanje primerno. Ko se pridruži še Lara se ona lahko prva skriva, ker je še majhna. Igrava se tudi igrice "Jaz sem muca" in mjavkava po celem stanovanju, pod mizo, za sedežno v kuhinji, in še kje.

Najbolj pa je bilo zanimivo, ko dedek reče: "A bi šli na izlet?"

"Seveda", se v en glas zdereva z Valom.

Val pa vpraša: "Kam bi pa šli?"

Tudi Nino zanima: "Ali z avtom ali z vlakom?"

Dedek samo ostrmi in reče: "Kam nas bodo kolesa peljala!?!?"

"Kako to misliš kolesa peljala?" je radoveden Val.

"Ja, dedek kako?!" zanima tudi Nino.

Dedek se nasmeje pa reče: "Saj vesta lani smo se peljaliz avtom do vlaka in potem nazaj. Ne, je bilo tako?"

"Ja, ja, ja bilo je," sta oba rekla.

"Kam bi pa se letos peljali?" ne da miru Nina.

"Na Ptujski grad sta zato?" ju dedek pomiri.

"Jaaaaaaa! Kdaj pa, danes je že prepozno" rečeta.

Dedek premisli in reče: "Če se bo babica Majda strinjala lahko jutri."

In tako se je tudi zgodilo. Val in Nina sta bila zelo pridna. Babici sta vse pomagala, rože zaliti, prinesli umazano perilo, da lahko dala pral, pomagala sta ji nakrmit živino, v jedilnici sta pripravila mizo...

"Kaj pa je z vama danes?" je zanimalo babico.

Nina ji odgovori: "Veš babica, dedek je rekel, da bi jutri šli na izlet, če bova z Valom pridna in če boš ti za to. A bomo lahko šli sedaj, ko sva ti vse pomagala in sva res pridna?"

Babica samo pokima in si reče: "Dedek, dedek. Ja seveda bomo šli, a potem moramo še po nakupih."

Nina si pripravi listek, da si bo zapisala in reče: "Babica povej kaj treba kupiti."

Babica narekuje: "Žemljice, salamo, sir, sok, vodo, jabolka, babnane, jogurt, ..."

"A bonbončke in čigumije tudi lahko?" sprašuje Val, ki je prišel noter.

"Seveda lahko in Val dedeka pokliči, da bo šel v trgovino." reče babica.

"Dedek, dedek, pridi gremo v trgovino po nakupih za jutri!" kliče Val skozi vrata.

Dedek je hitro prišel v kuhinjo in vpraša babico: "Kaj vse moram nabaviti?"

Tako so se Nina, Val in dedek odpeljali v trgovino in vse in še kaj več nabavili za izlet. Babica pa je doma pripravila ta čas večerjo, ki jo imata počitnikarja izredno rada. To so bile seveda palačinke z evrokremom ter kakav. Zgodaj so šli spat, ker jih je jutri čakal pomemben dan. Ko so se zbudili se jim je pri zajtrku pridružila tudi Lara. Po zajtrku je Nina babici pomagala napakirati tri otroške nahrbtnike za vsakega posebej. Tako so vsi otroci se vsedli v otroške avtosedeže, se zapasali in se odpeljali v Moškanjce na železniško postajo. Na postaji so kupili vozovnice in ko je prisopihal vlak, so se vkrcali nanj. Udobno so se namestili na sedeže in čakali, da vlak spelje. Čez čas je prišel kontrolor, da jim je preluknjal vozovnice. Vlak je zelo hitro pripeljal iz Moškanjcev do Ptuja in že so šli dol. Namenili so se do mestnega parka, kjer so igrala. Vsedli so se na klopce in pomalicali sendviče in popili sok. Val in Lara ter Nina so se z veseljem malo spuščali po toboganu in se vrteli na vrtiljaku. Gugali so se tudi na velikanski okrogli mrežasti gugalnici, vsi skupaj. To je bilo smeha, saj jih je moral potiskati dedek. Koso že nekaj časa bili na igralih jih babica spomni kaj so prišli gledat na Pruj.

"Ja babica, sedaj pa brž gremo na grad." je rekla Nina.

Vala pa je zanimalo: "Ali še živijo grajski ljudje na gradu Ptuj?"

"Babica kdo so grajki udje?" je vprašala mala Lara.

"No počasi, nekoč so res na gradovih in na Ptujskem gradu živeli grajska gospoda se jim je reklo. To so bili kralji in kraljice, plemiči in plemkinje, služkinje, ... Ko pa sva z dedekom bila mlada, so tukaj na gradu prirejali plese in sva z velikim veseljem plasala. Še bi lahko pripovedovala, a mi smo prišli si sami ogledat pridite." je pripovedovala babica.

A ko so prispeli na vrh do vrat, so te bile zaprta za ogled. Lahko pa so ogledali okolico Ptuja z roba gradu. To je bilo zelo čudovito, saj še nikoli niso bili tako visoko.

Zato Nina vpraša: "Babica kako to, da so strehe hiš tam doli in tako nizko, ko pa so hiše bile visoke med sprehodom po ulici do gradu."

"No, to je zato, ker je grad visoko na hribu in nekoč so gradili na nedosegljivih mestih gradove zaradi nenehnih bojevanj za oblast." je povedala babica.

Dedek pa dodal: "A vidita, tam doli smo bili v parku ob reki Dravi, sedaj lahko vidita kako je dolga in široka reka."

"Ja, res je, glej Val, Lara kako se suče sem ter tja," je rekla Nina.

Lara jo pogleda in reče: "Dolga in zvita."

"Ja, Lara zvita, vijugasta je reka Drava," je rekel Val.

"Kako mali so ljudje, komaj jih vidim" je smeje rekla Nina.

"Hu, ha, haaaa" sta v en glas vrisknila Lara in Val, tudi dedek in babica sta to potrdila.

Ko so tako si ogledovali okolico, je čas hitro mineval otroci pa so se zabavali. Dedek jim je za spomin na doživetje na gradu kupil tudi magnetke. Vsak vnuk pa je svojim staršem domov pisal kartico z Ptujskega gradu. Ko so se spuščali po ulici z gradu so se pogovarjali, kako so res stanovanja in cerkve visoke, a z gradu so bile videti nizke. Po vožnji z vlakom so se pripeljali zelo utrujeni domov. Doma jih je že čakalo kosilo, saj so bili lačni kot volkovi. Potem pa so od utrujenosti vsi trije vnuki zaspali ob risanki.

Ta izlet na Ptujski grad in dogodivščine na poti, se bodo vnuki še dolgo spominjali.

NINA PRAŠNIČKI

Medribnik 26
2282 Cirkulane

OŠ Cirkulane – Zavrč

2.a razred

Cirkulane 57

2282 Cirkulane

Mentorica: vzgojiteljica Lidija Tement

Email: ltement@gmail.com

PRIJATELJI NA MORJU

Nekega dne se je žabica odločila, da bo odšla na morje. Ker pa ni želela biti tako sama je sklenila, da bo povabila prijatelje. Prijateljem je naročila naj svoje starše vprašajo, če lahko grejo z njo na morje.

Ko so vsi starši to dovolili je žabica rekla očetu: "Očka boš prosim pripravil avto za na pot?"

"Ja seveda moja žabica. Kam pa vas naj odpeljem?" zanima očka.

"Hmm... Katero morje pa ti predlagaš?" je dejala žabica.

"Jaz bi predlagal kar naše slovensko morje." je dejal očka.

"Ali so tam morski ježki?" sprašuje žabica.

"Se bi kakšen našel ja." je dejal očka.

"Očka mi lahko našteješ nekaj morskih živali, ki živijo v morju?" je radovedna žabica.

"Hmm... ribe, hobotnice, lignji, delfini in školjke." modruje očka.

Žabica je odšla v hišo, da bi mamu prosila, če jim pripravi malico za na pot. Mama se je spraševala kaj bi pripravila za malico. Spomnila se je, da bi lahko pripravila sendviče s poli klobaso. Ko je vse to pripravila, je odšla po žabičine prijatelje. Ko so bili že v avtu vsi priprasan, so krenili na pot. Ko so prišli na morje so se poveselili, se naplavali in počitnic je bilo hitro konec, zato so morali domov.

KONEC

JULIJA MAUČIČ

Cirkulane 28

2282 Cirkulane

OŠ Cirkulane – Zavrč
3.a razred
Cirkulane 57
2282 Cirkulane
Mentorica: vzgojiteljica Lidija Tement
Email: ltement@gmail.com

POTOVANJE OD DOMA DO DOMA

Bila je deklica po imenu Pija. Živela je visoko na hribu, ki se je imenoval Paradiž. Pija si je vedno želela spoznati kraje pod Paradižom. A ker je vedno za svoje starše bila mala punčka, je niso pustili nikoli od doma.

Sedaj je Pija velika punčka, saj je stara šest let in že hodi v šolo. Rada obiskuje šolo vsak dan. Le ob sobotah in nedeljah pa rada obišče babico, ki je doma na drugi strani reke Drave. Zlata babica je Piji obljubila, da bo starše prepričala, ko bodo počitnice, da bo lahko nekaj dni pri njej počitnikovala. A kaj, ko so počitnice samo nekaj dni, poletne pa so še zelo daleč, saj se je šolsko leto komaj začelo. Ko je babica prišla k Piji na obisk, sta skupaj prepričali starše, da bo lahko počitnikovala. Pija se je jesenskih počitnic zelo veselila in jih nestrpnost čakala. Zadnji teden je mamico vsak dan vprašala koliko dni je do počitnic. Zato sta se učili šteti od ena do deset in poimenovati dneve v tednu.

Ko je Pija prišla prvi dan iz šole, jo mamica vpraša: » Kateri dan je danes?«

Pija razmišlja in premišljuje in nazadnje le reče: » Če je včeraj bila nedelja, je potem danes torek, sredi, ne, ne, neeeeeeeee, danes je ponedeljek. Palec na roki je P ponedeljek. Je tako mami?«

» Ja tako je in če je danes ponedeljek, koliko še imaš dni do počitnic?« jo vpraša mamica.

Pija se prime čez usta in razmisli. Gleda roke in prste ter šteje » Palec, kazale, sredinec, prstanec, mezinec je pet prstov. In če dam enega v stran so to štirje dnevi. Je tako?«

Mamica samo pokima in gre kuhat kosilo. Pija pa si šla pisat domačo nalogo. Pri nalogi Pijo zmoti jok male sestrice, ki še ne zna hoditi, kaj še kaj govoriti. Zato mala Tija, samo joka, ko kaj hoče. Pija pokliče mamico, pridi Tija se že joče in jaz potrebujem mir pri nalogi. Mamica potolaži Tijo in jo nahrani. Mala Tija še nima zob, zato še pije samo mamino mleko, kar še je posebej zanimivo za Pijo. Rada občuduje, ko se Tija hrani pri mamici. To gledanje in postavljanje okrog mamice pa seveda moti Tijo. Tudi Tija potrebuje mir pove mamica Piji, ki še ni dokončala naloge.

»Pojdi dokončat nalogo, tačas se bo Tija okrepčala in skupaj se bomo lahko igrale ali zunaj ali not« ji svetuje mamica.

Pija je zelo ubogljiva deklica. Včasih mora delati več kot mama.

Mama ji reče: » Pija mi prineseš pleničko. Pija mi daš vodo. Pija lahko poiščeš robčke za Tijo. Pija si pospravila svojo sobo. Pija si pometla dnevno sobo. Pija si to, si ono, ...«

»Joj, mami, sem seveda, pa saj vidiš. Mami nalogo imam narejeno!« ji zakliče Pija.

Tija je prava mala smeška, skodranih črnih las in modrih oči. Pija pa ravno obratno svetle, čisto belo rumene in ravne lase ter modre oči. Ko so vse naloge končane in pregledane, se lahko Pija malo igra s Tijo. Rada ji prebere kakšno pravljico, ali ji igra na klavir ali kitaro, ali pa ji zapleše ob glasbi. Tija pa jo samo občuduje in se ji do ušes smeji. Skupaj se odpravijo na sprehod, zato se Pija toplo obleče in Tijo ravno tako toplo obleče. Zunaj rado piha, zato moramo biti oblečeni. Sprehodi po Paradižu niso ravno gladki, saj so ceste makedamske in ni asfalta. Zato imamo voziček z velikimi kolesi, da Tije ne ruka in trese preveč. Pa to bo zadosti

o Tiji, povedati vam moram zgodbo o počitnicah.

Pija se jih je vsak dan bolj veselila. Tudi učiteljici v šoli je povedala, da med počitnicami gre k babici počitnikovat. In res v petek, ko se vrne iz šole je že vsa iz sebe, ker še babice ni bilo ponjo. Mamica ji je povedala, da si mora še najprej narediti nalogo, kot vsak prejšnji dan v tednu. Potem pa si mora pripraviti kovček za počitnice. Naloga je bila hitro napisana, le kovčka ni našla nikjer.

»Mamica, kje je moja kovček za stvari?« že skoraj z jokom sprašuje Pija.

»Kako pa naj jaz vem, kje ga imaš. Zadnjič si si pripravljala igračke v njega. Poglej v kotičku z igračkami.« reče mama.

Z vriskom in smehom se sliši: »Sem ga že našla, hvala mamica.«

Pija gre v sobo in pakira spodnje perilo, kopalke, trenirko, pižamo, majice,...

»Mama, a veš mogoče si nesem tudi kaj igrač?« vpraša Pija.

Mamica ji pritrdi in reče: »Saj veš, da babica nima majhnih otok in igrač, vzemi kar želiš pa ne preveč.« tako si Pija napakira dve potovalki, eno z oblačili, drugo pa z igračkami.

Ko se je vrnil ata iz službe in so se najedli, Tija naspala, potovalke spakirane v družinskem avtu, so se vsi skupaj odpravili do babice.

Babica jih je pričakala in pred vrati je pisalo »Dobrodošla Pija na počitnicah«. Okrog pa so viseli baloni kot, da ima kdo rojstni dan. Pija je poskočila k babici sedaj k dedku. Na starše in malo Tijo je kar pozabila. Pa nič zato, saj so se ostali morali hitro vrniti domov. Tako je Pija ostala sama pri babici in dedku. Igrali so se razne igrice: vesele opice, človek ne jezi se, z dedkom sta igrala harmoniko, z babico sta plesali, ... A, ko pa je bilo potrebno iti spat, pa Piji ni bilo več do smeha in iger.

»Hočem svojo mamico,« je žalostna Pija.

Babica je objela svojo vnukico in ji pričela pripovedovati pravljico o velikanu Petru. Pija se je potolažila, saj je dedek obljubil, da bodo jutri šli na izlet. In res so šli. Zjutraj so se na zajtrkovali, Pija in babica sta pripravili torbo s sendviči, soki, bonboni, jabolki in dodali še zemljevid.

»Zakaj pa si dala ta načrt v torbo babica« je zanimalo Pijo.

»Veš Pija, če se bomo peljali z avtom rabimo zemljevid poti, da vemo kje smo,« ji razloži babica.

Dedek vpraša: »Je vse pripravljeno, potem pojdimo.«

In res so se odpeljali. Po poti so se dogovorili, da bi Pija rada videla letala. Dedeku to ni bil problem, saj v bližini njega je bilo letališče, železniška proga in avtobusna postaja.

»Pa pojdimo, če smo vsi pripasani, da poletimao na letališče!« se je smeje pohecal dedek. Ko so prispeli na letališče, je bilo zaprto za ogled. Vendar letala so bila zunaj postavljena, le od blizu si jih niso pogledali. Od daleč je Pija videla dolg trup z dvema kriloma in propelarjem naprej. Zelo je bila vesela, da je videla letalo. V bližini letališča je bila tudi železniška proga.

»A se gremo peljat z vlakom?« vpraša dedek.

»Mislim da ravnokar prihaja na peron potniški vlak« je dejal dedek.

Pija je od veselja poskočila v naročje in sopihala »ču ču ču puh ššššš«.

In že so vstopili v potniški vagon trije potniki do sosednjega mesta. Kontrolor jim je prelučnjel karto in že so morali izstopiti. Sprehodili so se do parka, kjer so pojedli sendviče in pili sok. Pija se še je malo igrala na otroških igralih. Ker pa vlak ni vozil pogosto, so se do avta vrnili z avtobusom. Tako so se sprehodili skozi park do avtobusne postaje. Na postaji je bilo polno avtobusov in dedeka so vsi šoferji poznali ter ga pozdravljali. Tudi on je nekoč vozil tako velik avtobus. Pija je lahko sedela na prvem sedežu in videla vse avtomobile in pešce, kolesarje in ves promet z višine na cesto. To je bilo pravo doživetje. Ko so se pripeljali do avta, je Pija že bila zelo utrujena od razburljivega dneva. Tako je že v avtu po poti do doma zaspala. Babica jo je doma nesla kar spat v spalnico in Pija je prespala celotno preostalo popoldne in celo noč. Zjutraj je želela Pija, da bi šla domov, ker pogreša malo sestrico Tijo in

mamico in atija. Zato so se dogovorili, da po kosilu, ko bosta starša že doma jo bosta odpeljala. In res se je tako zgodilo. Ko so prispeli v Paradiž, ni nehala govoriti o doživljajih, ki jih je en dan doživela.

»Veš mama, dedek mi je pokazal letalo, pravo letalo. Potem smo se peljali z vlakom, pravim vlakom. Poglej tukaj mi kontrolor preluknjaj karto. Potem sem se igrala v parku na otroških igralih. Potem sem videla avtobusno postajo. Dedeka vsi poznajo. Na prvem sedežu sem lahko sedela. Joj mamica kaj si ti vse zamudila.« je hitela pripovedovati Pija mamici.

»Torej si se imela lepo, nas nisi nič pogrešala?« jo vpraša mamica.

Malo povesi glavo in reče: »Kako da ne, kaj ne vidiš da sem že doma«

»Veš že prvo noč sem želela iti domov, pa mi je babica povedala zgodbo o Velikanu Petru, jo ti poznaš?« je vprašala Pija mamico

Mamica se nasmehne in odgovori: »Seveda jo poznam, saj jo vsaka mama, vsaka babica. Tudi meni jo je moja babica prvič na prvih počitnicah pripovedovala. Ta zgodba potuje iz roda v rod, tako kot si ti potovala z vsemi mogočimi prevoznimi sredstvi domov. Samo kolo še ti je manjkalo. A to je že druga zgodba.«

Naša Pija je pogrešala sestrico Tijo, mamico, atija, zato se vrnila domov. Te kratke, tridnevne počitnice, pa si bo zapomnila in se jih spominjala še dolgo. Zakaj ? Saj so bile poučne, razvedrilne, sončne, pestre, igrive, predvsem pa prevozne od doma do doma s ...

LIDIJA TEMENT

Medribnik 26

2282 Cirkulane

OŠ Cirkulane – Zavrč

EO Vrtec Cirkulane

Cirkulane 69

2282 Cirkulane

Mentorica: vzgojiteljica Lidija Tement

Email: ltoment@gmail.com